

Slovanske pravljice.

Priobčuje *Nik. Vrhov.*

16. Bajaja.

(Češka.)

Neki kralj je vzel slovo od svoje žene in šel na vojsko. Kmalu po njegovem odhodu je dobila kraljica dva sina. Vesela ju je bila vsa dežela. Takoj so šli poslanci povedat kralju radostno novico. Dvojčiča sta bila zdrava. Rasla sta kakor konoplja. Enaka si pa nista bila. Starejši je bil živejši. Vedno bi bil tekal po dvorišču, skakal in tomljal konjiča, ki je bil prav toliko star kakor on. Mlajši pa se je rajši igral na mehkih preprogah, se tiščal mamice in ni šel drugam kakor z njo na vrt. Mati ni ljubila sta-

rejšega sinu, a mlajši je bil njen miljenček. Dečkoma je bilo sedem let, ko se je vrnil kralj z vojne. Z nepopisno radostjo je objel mater in oba otroka. »Kateri je starejši izmed njiju in kateri mlajši?« vpraša oče kraljico. Ona podvrže svojega ljubljjenčka za starejšega. Mislila je namreč, da jo mož zato izprašuje, ker hoče vedeti, kdo bo kraljeval za njim. Oče je sicer

enako ljubil oba otroka, toda ko sta dosegla mladeniška leta, se je uveril starejši sin, da je namenjeno kraljevstvo mlajšemu. Zato se mu je omrzilo življenje doma in je sklenil, iti po svetu. Nekoč potoži svojo boleost in žalost konjiču in mu pove, da bi šel najrajši z doma.

Konj mu odgovori s človeškim glasom: »Če ti ni povšeči doma, idi po svetu, toda brez očetovega dovoljenja se ne gani od tod. Svetujem ti tudi, da ne jemlji nikogar s seboj in ne zajaši drugega konja kakor mene. Videl boš, da ti bo to v prid.«

Kraljevič se čudi, češ, kako je to mogoče, da govori konj po človeško. Vpraša ga, zakaj.

»Tega me ne izprašuj,« mu odgovori konjič. »Jaz ti bom varuh in svetovalec, če me boš poslušal.«

Kraljevič obljubi konjiču, da se bo vsekdar ravnal po njegovem nasvetu in odide v grad vprašat očeta, sme li po svetu. Oče nikakor ni hotel privoliti, mati pa je bila takoj zadovoljna. Kraljevič ni odstopil od svojega naklepa, in oče je naposled privolil. Takoj so se jeli napravljati služabniki s konji vred na pot; ali kraljevič se je branil spremstva, rekoč očetu: »Čemu mi bo toliko konj in ljudi? Nekaj denarja vzamem s seboj in s svojim konjičem zdirim sam po svetu; tako se ognem mnogim skrbem in težavam.«

Oče mu naposled pritrdi. Vse je bilo gotovo k odhodu. Konjič je stal osedlan pri vratih, gori v gradu pa je kraljevič jemal slovo od staršev in od brata. Vsi so bridko jokali. Poslednji hip se je užalilo srce celo materi, videč otroka, odhajajočega po svetu. Zabičevala mu je, naj gotovo ob letu pride domov ali naj vsaj kaj sporoči.

Uro pozneje je že jezdil kraljevič daleč za glavnim mestom po širnem polju. Marsikdo bi mislil, da sedemnajstleten konj ne more biti tako čil, da bi še ugajal za ježo. Toda ta žival se ni starala; saj to ni bil navaden konj. Dlaka mu je bila prav kakor žametasta, noge kakor strune, in poskočen je bil kakor srna. Dolgo sta potovala. Kraljevič niti vedel ni, kam ga nese konjič. Zdajci zagleda stolpe krasnega mesta. Konjič krene s ceste preko polja k skali, stoječi blizu lepega gozdiča. Dospevši tja, udari s kopitom ob skalo, ki se odpre široma. Oba vstopita. Bila sta v lepi, prostorni staji.

»Sedaj me ostavi tu,« veli konjič kraljeviču, »sam pa pojdi v bližnje mesto na kraljevi dvor. Delaj se, kakor bi bil nem. Kralj te sprejme v službo; toda pazi, da ne črhneš in se ne izdaš. Kadar ti bo treba česarkoli, pridi k tej-le skali, potrkaš trikrat, in skala se ti odpre.«

Kraljevič si misli: Moj konjič je premeten, on gotovo ve, čemu mi bo to na korist. Vzame si obleko in odide. Blizu one skale je bilo glavno mesto. Prišedši tja, se oglasi na kraljevem dvoru. Kralj se ga usmili, videč, da je nem, in ga obdrži pri sebi. Ugajal mu je mladenič, ker je bil dober za rabo. Najsi je bilo kakršnokoli delo v gradu, za vsako je prijel. Bil je ročen in neutrudljiv. Kralj je baš potreboval pisarja. Nemi sluga je bil zato kakor nalašč. Vsem se je prikupil. Ker se je delal nemega in na vsa vprašanja odgovarjal samo »bajaja«, so mu vzdeli ime Bajaja. Nihče mu ni rekal drugače.

Kralj je imel tri hčere, eno krasnejšo od druge. Najstarejši je bilo ime Zala, drugi Budinka in najmlajši Slavica. Pri teh deklicah je bil Bajaja najrajši. V njihovi družbi je smel biti po ves dan, saj je bil nem in vrhutega strašno rjavega, zagorelega obraza; kazila ga je tudi obveza, ki jo je nosil preko očesa. Ali bi si mogel misliti kralj, da bi se utegnil priljubiti kaki hčeri? Toda kraljičnam je bil nemi mladenič po godu. Povsod je moral biti poleg njih. Vil jim je vence, prinašal kitice, zvijal zlate niti, risal ptiče in razne cvetice za vezenje. To jim je bilo povšeči. Najmlajši kraljični je stregel Bajaja najrajši. Kar je nji izgotovil, je bilo vselej najlepše. V šali sta ji sestri nagajali. Slavice pa je bila sama dobrota in jima ni zamerila.

Bajaja je bil še malo časa na dvoru, ko nekega jutra stopi v dvorano, kjer je zajtrkoval kralj. Zagleda ga, sedečega za mizo in jako potrtega. Z znamenji ga povpraša, kaj mu je.

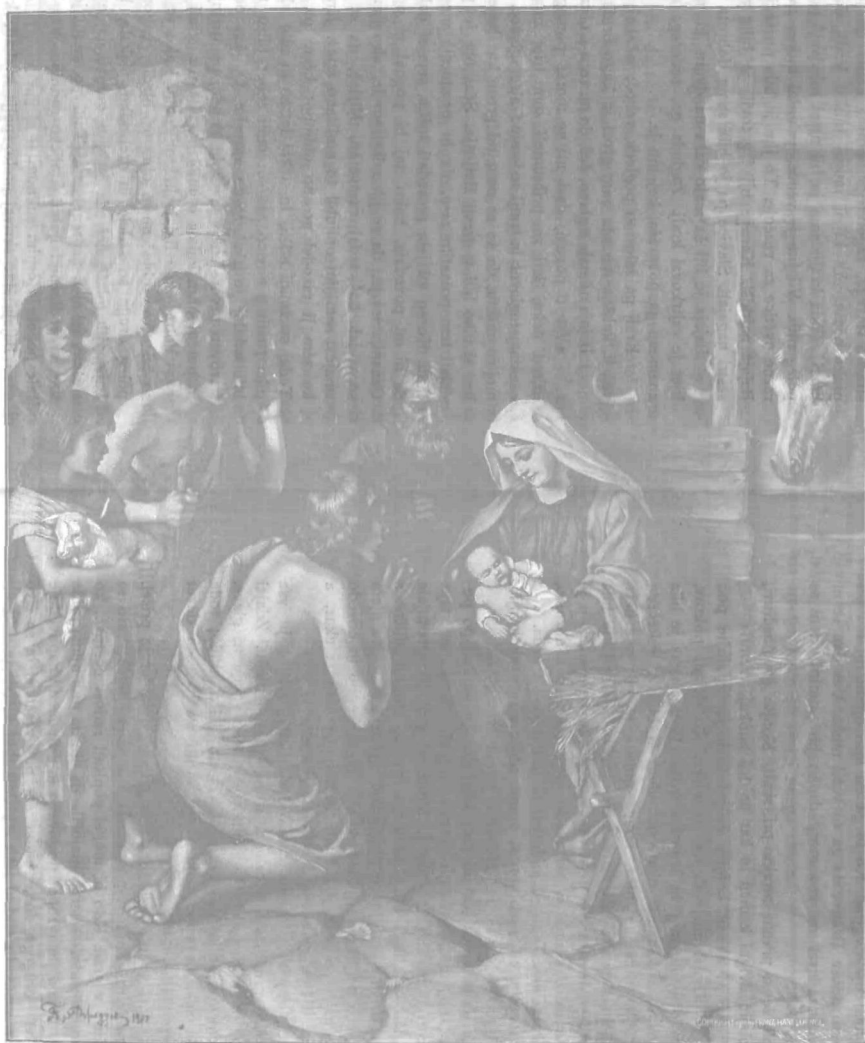
Kralj ga žalostno pogleda, rekoč: »Zakaj me vprašuješ, ljubi moj? Ne veš li, kakšna nesreča nam grozi in kako bridki trije dnevi me čakajo?»

Bajaja odmaje z glavo, češ, da ne ve, a z obraza se mu je bral grozen strah.

»Vse ti povem, dasi mi ne moreš pomagati,« izpregovori zopet kralj. »Pred nekaj leti so prihrumeli sem trije zmaji: eden devetoglavec, drugi osemnajstoglavec in tretji sedemindvajsetoglavec. Takrat je bila taka stiska v mojem mestu, da so se nam od groze kar lasje ježili. Ljudje so se skrivali, ker si niso bili v svesti življenja. Sčasoma je pošla vsa živina. Vse so podajali tem pošastim zato, da bi prizanesle mestu; vendar so požrle mnogo ljudi. Ko so mi jele presedati tožbe, sem si dal poklicati na dvor čarovnico, da bi mi povedala, kako naj bi pogнал te pošasti iz dežele. Toda gorje! Oznanila mi je, da se jih odkrižam le, ako jim obljubim svoje tri hčere, ki so se jele baš tedaj razcvetati. Misleč, da se vsaj za nekaj časa iznebim zmajev, sem jim obljubil to neslišano žrtev. Kraljica mi je od žalosti umrla, ko sem ji razodel grozno obljubo; hčere pa niso zvedele ničesar o tem. Tedaj so zmaji odšli, in nekaj let že ni bilo sluha o njih. Sinoči pa prisopihla pastir z novico, da so zmaji zopet blizu tu v tistem skalovju, kjer so bili nekdanj in da grozno rjovejo. Oj, jaz nesrečni oče, ki moram jutri žrtvovati prvorojenko za svojo deželo, pojutrišnjem drugo dete in nato tretje in potem bom kakor osamel berač!« toži kralj in si ruje lase.

Potrt odide Bajaja h kraljičnam. Kako se prestraši, ko jih zagleda. Vse so bile črno oblečene in obrazov bledih, kakor iz belega mramorja. Druga poleg druge so sedele in prebridko plakale, boječ se za mlado življenje. Bajaja jih tolaži, češ, da se jim gotovo najde rešitelj. Ubožice ga niso poslušale, jokajoč neprenehoma. Tudi po mestu je bilo vse klavrno in pobito, ker so podložniki ljubili kraljevo rodbino. Vse hiše zlasti pa kraljevi grad so bile popete s črnim suknom.

Bajaja šine skrivaj preko polja k skali, ker je imel konjiča zaprtega. Trikrat potrka na skalo, ki se mu odpre. On vnide, pogladi konjiča po leskeči grivi, ga poljubi na belo liso, proseč: »Po dober svet sem prišel k tebi, dragi konjič moj, in če mi pomoreš, bom srečen za vselej.« Nato začne pripovedovati, kaj se je zgodilo v gradu.

Rojstvo našega Gospoda

»Vse to že vem,« odgovori konjič, »in zato sem te privedel semkaj, da bi pomagal kraljičnam. Jutri zarana pridi in tedaj ti povem, kaj ti je storiti.«

Neznansko vesel hiti Bajaja v grad. Ko bi ga bil kdo opazil, bi mu bil lahko v zlo štel njegovo radost. Dobro, da ga ni videl nihče. Ves dan se ni ganil od kraljičin in si prizadeval na vso moč, da bi jih pomiril; a ni se mu posrečilo.

Drugo jutro je bil že o prvem mraku pri skali. Konjič ga pozdravi, veleč: »Pod mojim žlebom dvigni kamen in kar najdeš tamkaj, vzemi!«

Bajaja stori, kar mu je ukazal konjič, in zvleče iz jame, skrite pod kamenom, veliko skrinjo. Konjič mu veli, naj jo odpre. Ko dvigne pokrov, vzame iz nje tri krasna oblačila, meč in konjsko uzdo. Prva obleka je bila rdeča, obšita s srebrom in z demanti; njeni trdi deli so bili iz leskečega jekla, na šlemu pa bela in rdeča perjanica. Druga obleka je bila vsa bela, vezana z zlatom, oklep in šlem sta bila zlata, perjanica bela. Tretja je bila svetlomodra, s srebrom, z demanti in biseri bogato obšita; perjanica ji je bila bela in modra. Naposled vzame iz skrinje še meč, vtaknjen v nožnico, leskečo se od dragih kamenov. Tako se je lesketala tudi konjska uzda.

»Te tri obleke so tvoje, toda najprej si vzemi rdečo,« opomni konjič.

Bajaja se napravi, si opasa meč in vrže uzdo konju čez glavo.

»To ti povem, da se ne smeš bati in me razjahati. Le udrihaj po pošastih in se zanašaj na svoj meč,« ukazuje konjič, stopajoč iz skalne staje.

V gradu je bilo v tem žalostno slovo. Množica ljudi je spremljala ubogo Zalo iz mesta. Ko so bili že blizu skalnega brloga, stopi kraljična z voza, omedli od strahu in se zgrudi na zemljo. Zdajci pridirja konj. Na njem sedi vitez z rdečo in belo perjanico. Ljudem ukaže, naj odstopijo in odvedo kraljično, njega pa ostavijo samega. Gledalci so radi izpolnili ta ukaz, a kraljična ni hotela oditi. Videti je hotela, kakšen bo konec.

Komaj priso po bližnji vrh, se mahoma odpre skala, da se je vse streslo. Devetoglavi zmaj prilomasti iz brloga, oziraje se po plenu. Zdajci priskoči Bajaja, potegne meč in z enim zamahljajem odseka zmaju tri glave. Pošast se zviija in premetava, bljuje ogenj in sika strup daleč okolo; toda junak se ne meni zato, seka in seka, dokler ne odrobi zmaju vseh devet glav. Truplo potepta konjič s kopiti.

Ko je bil zmaj mrtev, se obrne kraljevič in odjaše, odkoder je prišel. Čudeč se gleda Zala za njim. Kar se spomni, da oče čaka doma; zato se naglo vrne z vso družino v grad. Kdo bi mogel popisati radost očetovo, ko je zagledal hčerko živo, in radost sestrá, upajočih, da morda tudi njima pride na pomoč kak rešitelj. Bajaja jima zopet prigovarja in z znamenji napoveduje rešitelja. Dasi sta se bali drugega dne, vendar sta bili veselejši in se živo pogovarjali z Bajajo.

Drugi dan so odvedli Budinko k zmajevi skali. Tudi nji se je zgodilo kakor starejši sestri. Ko so bili prišli k skalnemu brlogu, so zagledali viteza z belo perjanico, prijavljavega od daleč. Srčno se je lotil osemnajstoglavega zmaja in ga ugonobil. Zmagalec je oddirjal kakor prvi dan. Ko se je bila

kraljična vrnila v grad, je bilo vsem žal, da se niso mogli zahvaliti junškemu vitezu.

»Ve nista prosili viteza,« reče Slavica, »da bi bil šel z vama; jaz pa poklekнем predenj in ga tako dolgo prosim, dokler me ne usliši.«

»Čemu se smeješ, Bajaja?« vpraša Zala, videč na smeh se držečega nemega mladeniča. Namesto odgovora začne Bajaja skakati po sobi, dajoč na znanje, kako se veseli onega viteza.

»Neumnež, saj ga še tu ni,« odgovori Zala.

Tretji dan so peljali iz gradu Slavico. Kralj sam je šel z njo. Ubožici je trepetalo srce od groze, misleč, kako jo pogoltne zmaj, ako ne pride rešitelj. Zdajci se razlegne radostni krik, da se že bliža vitez. Kakor prva dva zmaya je ubil Bajaja tudi tretjega, dasi bi bila s konjem vred skoraj omedlela, tako sta se bila utrudila. Kralj in Slavica poprosita viteza, naj bi šel z njima v grad; toda on ni hotel iti. Slavica poklekne predenj, ga prime za rob pri obleki in prosi tako milo, da je jelo kraljeviču utripati srce. Ali konjič se mahoma spusti v dir, in o vitezu ni bilo sluha.

Žalostna, da se ne more hvaležno izkazati svojemu rešitelju, se vrne Slavica z očetom domov. Vsi grajski so pričakovali viteza, ali tudi to pot so se prevarili.

Sedaj so bili zopet vsi srečni, toda ne dolgo. Prišla je nova žalost v kraljevi grad. Nekega dne je sosednji kralj napovedal vojno. Kralj se je jako prestrašil te novice, vedoč, da je sosed dokaj močnejši od njega. Nemudoma napiše liste na vse strani, in kraljevi sli se razkrope z njimi na vse štiri vetrove vabit kneze in vso veliko gospodo h kralju na posvet. Gospoda pride. Kralj jim pojasni svojo stisko, proseč jih pomoči. Za plačilo jim obeta svoje hčere. Kdo bi se pač obotavljal ob taki obljubi? Vsi se razidejo z zagotovilom, da pridejo o pravem času s svojimi vojskami. Vsa dežela se je pripravljala na boj. Kralj je hotel sam vesti svojo vojsko na bojišče. Predzadnji dan se zbero knezi k veliki gostiji na kraljevem dvoru. Kralj se poslovi potem od jokajočih hčerá in veli Bajaji, naj pazi na vse. Bojna trobenta zapoje, in vsi odrinejo na vojsko.

Bajaja je izpolnoval kraljevi ukaz. Na vse je pazil in se hkrati trudil, kolikor mu je bilo moči, razvedriti kraljične. Nekega dne se mu zazdi, da je bolan. Zdravnika, ki mu je hotel pomagati, ni maral; dejal je, da si pojde sam po zdravilne korenine, ki mu bolj pomorejo nego vsa zdravila. Kraljične so si mislile, da je blazen, in ga pustile, da je šel. Toda njemu ni bilo mar za korenine, ampak šel je k svojem konjiču, da bi se posvetoval z njim, ali naj bi priskočil kralju na pomoč v vojni. Konjič se je razveselil, ko ga je bil zagledal. Ukazal mu je, naj si obleče belo obleko, naj vzame meč in naj ga zajaše, da pojdetá na bojišče. Bajaja ga je v znamenje hvaležnosti poljubil.

Precej časa je že trajala vojna. Kraljeva vojska je jela pešati. Veliki sovražni sili ni bilo moči dalje kljubovati. Na drugi dan bodi glavna bitka, ki odloči, kdo bo zmagal in kdo bo poražen; tako so ukrenili. Vso noč je dajal kralj ukaze. Poslal je sle tudi k hčeram z naročilom, kaj naj store, ko bi bili premagani. Zjutraj se priporoči Bogu, in vojska stopi v vrsto. Zdajci zabuče trobente, orožje zažvenkeče, strelice sikajo, bojni hrum se razlega po širni dolini. Kar se prikaže na konjiču mladenič, belo oblečen, z zlatim šlemom in z belo perjanico, hiteč na sovražnika. V rokah mu je velikanski meč, s katerim tako strašno seka neprijatelje, da so bili vsi zbegani, misleč: sam peklenšček se je prikazal in mlati po nas. Kraljeva vojska se osrči in hrabro pritiska za vrlim junakom. Sovražniki se začno umikati, in ko junaški vitez ubije njihovega voditelja, se razkrope kakor čreda brez pastirja. Beli vitez je dobil na nogi majhno rano, ki mu je okrvavila obleko. Kralj zapazi to nezgodo, skoči s konja, raztrga svoj plašč in mu sam obveže krvavečo rano, proseč ga, naj stopi z njim v šotor. Vitez pa se mu zahvali, izpodbode konja in izgine. Kralj se je komaj zdržal solzá, tako mu je bilo žal, ker se mu je že četrtič odtegnil vitez, ki mu je bil dolžan toliko hvale. Zmagovalec se je vračal domov z velikanskim plenom. Vriskaje so ga pozdravljali v glavnem mestu. V gradu so se vrstile različne slavnosti in veselice.

»Nu, oskrbnik, kako si pazil na naš dom, ko sem bil na vojski?« nagovori kralj Bajajo.

Bajaja pokima, da dobro. Kraljične pa so se jele smejati, in Slavica je rekla: »Pritožiti se ti moram, oče, zaradi tvojega oskrbnika, ker je bil neposlusen. Zbolel je, in naš zdravnik mu je ponujal dobro zdravilo, on pa je dejal, da si pojde sam po korenine. Odšel je. Dva dni ga ni bilo nazaj in sedaj se je vrnil hrom in bolj bolan nego je bil prej.«

Kralj se obrne k Bajaji, ki se mu nasmeje in zavrti na peti, kakor bi mu hotel pokazati, da mu ni prav nič. Ko so kraljične zvedele, da je njihov rešitelj zopet pomagal očetu v boju, jim ni bilo po godu močiti se s knezi, ker so si mislile: saj vendar morda pride oni vitez po katero.

Kralj je bil v zadregi, kako naj izvede obljubljeno plačilo. Kar je bilo njegovih knezov, mu je vsak pomagal, kolikor je mogel. Vsi so se hrabro borili v vojni. Komu naj da hčere v zakon? Kralj premišljuje, pa si izmisli pripomoček, ki bi morda ugajal vsem. H knezom stopi, rekoč: »Prijatelji, obljubil sem, da dam svoje hčere tistim, ki mi bodo najbolj pomagali v vojni. Ali vi ste mi bili vsi zvesti pomočniki, in zato hočem ukreniti tako, da nikomur ne storim krivice. Stopite v vrsto! Moje hčere bodo vrgle vsaka po eno zlato jabolko s pomolov. H komur se dokotali jabolko, bodi mož kraljične, ki ga je zalučila. Ali ste zadovoljni?«

Vsi so pritrdili. Kralj sporoči ta ukrep kraljičnam, ki so ga odobrile, da ne osramote očeta. Lepo se napravijo, vsaka vzame zlato jabolko, in vse stopijo na pomole, pod katerimi so bili razvrščeni knezi in gospoda. Med gledalci tik ženinov je stal tudi Bajaja. Prva vrže Zala. Jabolko se prikotali baš nememu slugi k nogam; toda Bajaja se ogne in jabolko se strklja k nekemu krasnemu knezu, ki ga vesel pobere in stopi iz vrste. Sedaj zalučí Budinka. Kakor prvo se kotali tudi drugo jabolko k Bajajevim nogam, ali nemi sluga se mu zopet tako spretno umakne, da zdrči k drugemu krasnemu gospodu, ki ga ročno pobere in se pokloni nevesti. Naposled vrže Slavica. To pot pa se Bajaja ne umakne jabolku, nego ga vesel pobere, hiti v grad, poklekne pred kraljično in ji poljublja roko. Slavica se mu iztrga in uide v svoje sobe, bridko jokaje, ker bo morala vzeti nemca za moža. Kralj se srdi, gospoda mrmra; ali kar je, to je, in se ne more izpremeniti. Nato je bila gostija. Po gostiji je bila napovedana viteška igra, kjer naj bi razdeljevala nagrade ena izmed nevest. Pri gostiji je sedela Slavica vsa potrta in ni črhnila besede. Ženina Bajaje ni bilo. Kralj je mislil, da je morda razžaljen ušel. Vsem se je smilila ubožica. Da bi jo razvedrili, jo naprosijo, da bi ona delila nagrade.

Slavica pristane. Gospoda sedi krog igriške ograje, nasprotniki se kosajo, kdo bo premagal, kar naznani glasnik, da je prijahal na konjiču vitez, ki želi, da bi ga pustili k igri. Kralj privoli, in na igrišče prijezdi vitez v modri in srebrni opravi s srebrnim šlemom, na katerem je vihrala bela in modra perjanica; toliko da niso od veselja vzkliknile kraljične, zagledavši junaško postavo svojega rešitelja. Vitez se jim pokloni in se spoprime s knezi. Nobeden mu ni bil kos. Vse je premagal. Slavica se dvigne s sedeža, nesoča mu zlat pas. Vitez zdrzne pred njo na kolena, in ona mu obesi na

vrat pas, ki ga je sama vezla. Kraljična povesi oči, ko ji šepne vitez: »Krasna nevesta, še danes se vidi!«

Kralj z obema nevestama vred pristopijo, da pridrže viteza in se mu izkažejo hvaležne za vse dobre; toda on poljubi bliskoma Slavici roko in izgine. Tej pa so vedno šumele po glavi besede, ki jih je bil pošepetal. Zopet so se gostili gospoda, ali Slavica je sedela v svoji sobici in ni hotela iti med goste.

Mesec je svetil, ko je poslednjikrat odnašal konjič svojega gospoda od skalovja. Pod gradom skoči Bajaja z njega, ga poljubi na vrat in liso, in konjič mu izgine izpred oči. Nerač je izgubil naš vitez zvestega prijatelja, ali zato ga je čakalo krasno nadomestilo.

Zamišljena je sedela Slavica; mučila jo je misel, ali pride pač vitez. Kar odpre hišna vrata in pove, da bi Bajaja rad govoril s kraljično. Slavica ne črhne. Glavica ji omahne na blazine. V tem hipu jo prime nekdo za roko; ona vzdigne glavo in zagleda pred seboj krasnega junaka — svojega rešitelja.

»Ali se srdiš na svojega ženina, ker se skrivaš pred njim?« jo vpraša Bajaja.

»Zakaj me vprašuješ, saj nisi moj ženin,« šepče Slavica.

»Sem, deva, pred teboj stoji nemi Bajaja, ki je tebi vezal kitice, otel smrti tebe in tvoji sestri in pomogel očetu v vojni. Jaz sem tvoj ženin!«

Kajpada se Slavica ni srdila nanj. Malo hipov pozneje se široma odpro duri v dvorano, kjer je bila gostija, in vanjo stopi Slavica z vitezom v beli obleki in z zlatim šlemom ter predstavi očetu svojega ženina, nemega Bajajo. Oče se razveseli, gostje se čudijo, sestri pa gledata po strani Slavico. Tedaj šele se je razvnelo pravo veselje. Pili so na zdravje zaročencev do belega dne.

Po svatovščini odide Bajaja s Slavico k svojim staršem. Pa kako se prestraši, ko zagleda vse mesto popeto s črnim suknom. Takoj povpraša, kaj pač to pomeni, in zve, da je umrl mladi kralj. Brzo gre v grad tolažit starše. Mislili so, da je že mrtev, ker ni bilo o njem nobenega sluha. Kako se razvesele njegovega prihoda! Zopet se je naselila radost v grad. Meščani so odstranili črno sukno in ga zamenjali z rdečim v znamenje veselja. Namesto umrlega brata je postal Bajaja kralj in užival s svojo Slavico do smrti neizkaljeno srečo.

Krmar.

Hej, kadár po svetli reki
proti mostu plava splav —
kak krmar stoji tam zadaj,
stas visok, obraz rjav!

Srečo mu strmi v daljavo,
nepremično zre oko,
vedno stezo najde pravo
med pečinami tesnó.

Glej, vse dalje se odmiče,
tak črnó se dviga v zrak
nad valovi — kot iz brona . . .
Bog — da jaz sem tak junak!

C. Logar.

